

РЕШЕНИЕ

№ 4192

гр. София, 23.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10162** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е на основание постъпила жалба от д-р С. Н. К. от [населено място], депозирана чрез адв. М. П. от САК против Заповед №РК36-1907/21.09.2021 г. на Ректора на Медицински университет – С., с която е анулирано издаденото му Свидетелство серия ПК №4251/17.12.2018 г. за професионална квалификация по „Инвазивна електрофизиология – базово ниво“. Изложени са доводи както за нищожността, така и за незаконосъобразност на оспорения акт. В жалбата се твърди, че ректорът на МУ не е бил компетентен да издаде акт от вида на процесния, тъй като правомощията му са изчерпателно изброени в разпоредбата на чл.32 от Закона за висшето образование, сред които не е посочено такава. Такова липсва и в чл.44 от Правилника на МУ – С.. Според жалбоподателя в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счита, че е нарушен чл.35 АПК, тъй като административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая и не е изпълнил повелята на чл.36, ал.3 АПК да провери и оцени доказателствата, които нарушения са довели до формиране на погрешни фактически изводи, които от своя страна са опорочили правните изводи на административния орган. Твърди се, че оспореният акт е издаден и в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. По изложените съображения се иска прогласяване нищожността на оспорената заповед, а в условията на евентуалност – нейната отмяна. Претендират се направените в хода на съдебното производство разноски.

Ответникът, Ректора на Медицински университет - [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт Р. А. изразява становище за неоснователност на жалбата.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложените към административната преписка доказателства се установява, че със Заповед №РК36-697/29.03.2016 г. Ректора на МУ – С. във връзка с предложение на Дружеството на кардиолозите в България е утвърдил изпитна комисия в поименно определен състав и бази за провеждане на обучение по високоспециализирана дейност в медицината, една от които е „Инвазивна електрофизиология“.

Със Заявление вх. №5904/31.08.2018 г. д-р С. Н. К. е поискал да бъдат разгледани представените от него документи за проведено обучение във връзка с признаването на правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“. С писмо от 05.09.2018 г. документите са изпратени на Председателя на изпитната комисия по В. „Инвазивна електрофизиология“ за преценка дали да му бъде призната по документи заявената професионална квалификация или се налага допълнително обучение. Видно от приложения Протокол /лист 23 от делото/ на 27.11.2018 г. комисията, назначена със Заповед №РК36-697/29.03.2016 г. Ректора на МУ – С. е провела изпит за придобиване на правоспособност по високоспециализирана дейност „Инвазивна електрофизиология“ – базово ниво на кандидата д-р С. Н. К.. Взето е решение, че същият не е издържал изпита, тъй като не е издържал входящия тест и не е представил списък с извършени манипулации, заверени от ръководител на специализация.

Със Заповед №РК36-2798/17.12.2018 г. Ректора на МУ – С. е признал правоспособност по високоспециализирана дейност в медицината по „Инвазивна електрофизиология“ на д-р С. Н. К., като се е позовал на Протокола от 27.11.2018 г. и предложение на комисията, назначена със Заповед №РК36-697/29.03.2016 г. Ректора на МУ – С.. На основание тази заповед е издал Свидетелство серия ПК №4251/17.12.2018 г. за професионална квалификация по „Инвазивна електрофизиология – базово ниво“ на д-р С. Н. К..

С оспорената в настоящото производство Заповед №РК36-1907/21.09.2021 г. Ректора на Медицински университет – С. на основание чл.32 от Закона за висшето образование е анулирано издаденото му Свидетелство серия ПК №4251/17.12.2018 г. за професионална квалификация по „Инвазивна електрофизиология – базово ниво“. Като мотиви за това е посочено, че от изпитния протокол от 27.11.2018 г. е видно, че д-р С. Н. К. не е издържал изпита за придобиване на професионална квалификация, поради което е прието, че свидетелството е издадено неправомерно. Екземпляр от тази заповед е получен от д-р С. Н. К. на 21.09.2021 г., видно от отразеното върху същата.

Впоследствие, след образуване на делото е издадена Заповед №РК36-130/26.01.2022 г. на Ректора на МУ – С., с която на основание чл.62, ал.1 АПК е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед №РК36-1907/21.09.2021 г. Ректора на Медицински университет – С., като същата да се чете „НЕ П.“. Тази заповед е оспорена, като с Определение №2485/25.03.2022 г. е отделена за разглеждане в друго

съдебно производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея акт, подлежащ на съдебен контрол и в срок. Оспорената заповед е получена от лицето на 24.09.2021 г., а жалбата е постъпила на 08.10.2021 г. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт, на всички основания по чл.146 от АПК, като съгласно ал.2 на същия член, съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният в настоящото производство акт е издаден от компетентен административен орган – Ректора на МУ–С.. Безспорно Медицински университет – С. е висше училище по смисъла на чл.6, ал.1 ЗВО. В разпоредбата на чл.7, ал.1 ЗВО е посочено, че Висшето училище издава диплома за завършена образователно-квалификационна степен на висшето образование, европейско дипломно приложение, свидетелство за професионална квалификация и други основни документи, определени с наредба, приета от Министерския съвет. В чл.1, ал.1 от Наредба за държавните изисквания към съдържанието на основните документи, издавани от висшите училища са изброени документите, които издават висшите училища, един от които, по т. 3 е свидетелство за професионална квалификация, каквото е било издадено на оспорващия. След като ректора на университета е компетентен да издава този документ, негова е и компетентността да го анулира. Предвид това неоснователни са доводите на оспорващия, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган. Следователно не е налице основание за обявяването ѝ за нищожна по чл.146, т.1 АПК.

Оспореният акт е издаден и в предписаната от закона писмена форма съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК, като в същия са изложени основанията за издаването му. Предвид това съдът счита, че не е налице и основание по чл.146, т.2 АПК за отмяната му.

Основателни са твърденията на оспорващия за допуснати в административното производство процесуални нарушения. В хода на процеса не се установи, а и не се твърди от ответника, оспорващият, на когото е било издадено анулираното свидетелство, да е бил уведомен за началото на административното производство, съобразно изискванията на чл.26 АПК. Тази разпоредба е обща и касае всички административни производства, доколкото със специален закон не е изключено нейното приложение. Регламентираното с нея правило е гаранция за правата на засегнатите от административния акт лица и дава възможност на заинтересованата страна да бъде информирана за образуваното производство и с оглед на това да прояви съответната активност в защита на правата си, като представи становища и доказателства в негова подкрепа. Установи се, че оспорващият е узнал за анулиране на свидетелството едва с получаване на крайния акт. Така е нарушена и разпоредбата на чл.34 АПК, като на адресата на крайния акт не е предоставена възможност да се запознае с доказателствата в административното производство и да участва в него, като прави възражения и представя доказателства. В конкретния случай обаче съдът приема, че тези нарушения не са от категорията на съществените, обуславящи отмяна

на оспорената заповед на това основание, тъй като ако не бяха допуснати не би се променило решението на административния орган. Преценката за характера и тежестта на допуснато нарушение на административнопроизводствените правила е винаги конкретна, с оглед спецификата на отделния казус, като нарушението е съставомерно по чл.146, т.3 АПК единствено, когато е рефлектирало върху съдържанието на властническото волеизявление. В този смисъл пропусъкът е съществен само ако е ограничил правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. В хода на съдебното производство такова доказване не е проведено от страна на оспорващия, поради което релевантните за преценката на административния орган факти не са оборени. Следователно, въпреки, че се установи, че са допуснати нарушения на чл.26 и на чл.34 АПК, то същите се явяват несъществени, доколкото неуведомяването на адресата за проведеното административно производство не е повлияло и не би могло да повлияе ефективно върху съдържанието на акта, видно и от проведената защита на интересите им в съдебното производство по обжалване на заповедта, която безспорно е била съобщена своевременно. Предвид това съдът счита, че не са налице основания за отмяна на акта по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

Оспорената заповед обаче е материално незаконосъобразна. Като мотиви за издаване на процесния акт издателят му се е позовал на протокола на изпитната комисия от 27.11.2018 г., в който е отразено, че д-р С. Н. К. не е издържал изпита за придобиване на професионална квалификация по „Инвазивна електрофизиология – базово ниво“, поради което е приел, че свидетелството е неправомерно издадено. Макар и правилно да е установил този факт, доказан и в хода на съдебното производство, съдът счита, че това не е достатъчно за да се издаде оспорената заповед. Това е така, тъй като анулираното с процесната заповед свидетелство се установи, че е издадено въз основа на Заповед №РК36-2798/17.12.2018 г., с която Ректора на МУ – С. е признал правоспособност по високоспециализирана дейност в медицината по „Инвазивна електрофизиология“ на д-р С. Н. К.. Тази заповед е един стабилен, влязъл в сила административен акт, с който са породени права и задължения за жалбоподателя, който не е отменен по реда на чл.99 и сл. АПК, при наличие на някои от основанията за възобновяване. Законодателят е предвидил производството по възобновяване като извънреден контролен способ за отмяна на влязъл в сила порочен административен акт, необжалван по съдебен ред, при наличие на някое от изрично и изчерпателно изброените в чл.99, т.1 – т.7 АПК основания. След като този административен акт не е отменен от органа, който го е издал, то е недопустимо последният да мотивира последваща своя заповед с пороци, относими към издаването на този акт. Неотнoсима към предмета на спора е представената от ответника впоследствие издадена Заповед №РК36-130/26.01.2022 г. на Ректора на МУ – С., с която на основание чл.62, ал.1 АПК е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед №РК36-1907/21.09.2021 г. Ректора на Медицински университет – С., като същата да се чете „НЕ П.“. Това е така, тъй като същата е издадена след издаване на процесния акт, чиято законосъобразност се преценява към момента на издаването му, съгласно чл.142, ал.1 АПК. Същата не е и нов факт от значение за делото по смисъла на ал.2 на същия текст.

По горните съображения съдът приема, че процесната заповедта е незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена.

При този изход на делото основателно се явява искането на оспорващия за

присъждане на направените от него разноски. ЮЛ, чийто орган е издал незаконосъобразния акт, а именно Медицински университет – С. следва да бъде осъдено да му заплати внесената от него държавна такса в размер на 10 лева. Други разноски в хода на производството не са установени.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №РК36-1907/21.09.2021 г. на Ректора на Медицински университет – С., с която е анулирано издаденото на д-р С. Н. К. Свидетелство серия ПК №4251/17.12.2018 г. за професионална квалификация по „Инвазивна електрофизиология – базово ниво“.

ОСЪЖДА Медицински университет – С. да заплати на д-р С. Н. К. от [населено място] деловодни разноски в размер на 10 /десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: